

Šifra: Rokerica

Jedan gležanj i jedan rat

Percepcija boli tijekom brutalnog uleta martensice direktno u čičak dobila je jednu sasvim neromantičnu dimenziju. Takvo što uništi djevojci doživljaj prvog punk koncerta, u prepunoj Mjesnoj, dok udivljeno promatra Menigine manevre na bubnjevima ispod zastave s bijelim natpisom Nula na crnoj podlozi. Anarchy na zaokruženom A, naravno. Automatski je krenula putem „toaleta“, netko je zavrištao da se nalazi na ulazu. U polumraku, prvi put u životu u Mjesnoj, odlučila se na proboj kroz zastrašujuće irokezne siluete. Nakon jednog piva to se činilo mogućim, doduše i to je pivo bilo među prvima u njezinoj osamnaestoj godini neprilagođene ratne devedeset četvrte. Svjesna kako nemili događaj nije narušio zen pankerske ekipe pri neumornom zalijetanju jedan u drugog, uz razarajuće energičan gitaristički ritam, posramljeno i šepajući krenula je u akciju povlačenja u ljudstvom najrasterećeniji kvadratni metar prema izlazu. Ukazalo se svima poznato, nešto starije, lice.

- Šta ti je mala?- iskreno zabrinuto upitao ju je Kreše, čvrsto prihvativši „malu“ za ruku, mentorski pružajući oslonac. - Ko te dovatija?-

- A nije namjerno, samo san prolazila, Frua mi je uletija čizmon, jedva stanen na nogu, boli me, ne mogu..- kroz suze je nespretno pokušavala objasniti tragičan splet događaja. Kreše je nekoliko sekundi piljio u donji kvadrant čička desne noge i potom pokušao preciznije locirati žarište, krajnje liječničkom gestom koja ulijeva povjerenje, usmjerivši vrh pивske boce prema stopalu.

- Jel tu?-

Gravitacija je učinila svoje, a veseli potočić Žuje zapravo je korisno rashladio bolno mjesto udarca.

- Zajebano! - dijagnosticirao je kratko. Uputila mu je pogled izgubljenog janjeta okruženog krvoločnim vukovima na pustopoljini Mirlović Zagore, nije imao šansu za dostojanstven uzmak. Ipak je ispred Mjesne parkirana narančasta peglica. Panker po vokaciji smjerno je odložio Ožujsko na obližnju klupicu ne uputivši oproštajni pogled prema znojnim raspaljivačima decibela.

- Ajmo ća odma, reci di živiš - energično je zagrmio - pribaciću te brzinski, tu mi je auto! To ti sve ide nagore kako vrime prolazi!-

Slušajući te riječi, glavom joj je proletjela misao kako na svijetu ipak postoje dobri ljudi, ergo roditelji nisu bili u pravu kad su joj zabranili odlazak na koncert u solo aranžmanu jer djevojka može očekivati svašta u krajnje neočekivanim situacijama. I da, možda je trebala onako usputno spomenuti svom momku kamo ide, ali to onda to ne bio onaj pravi avanturistički izlazak u nepoznato, potpuna sloboda uživanja u glazbi, a glazba je SVE!

-Pribaci me, molin te!- prošaptala je molećivo zahvalno ga pogledavši, pa su se uputili prema izlazu, ruku pod ruku, praćeni distorziranim pogledima već poprilično pijanih pripadnika supkulturne scene.

Faza prva - riješena, pomislila je u sekundi kada je strah od majčine reakcije postao jači od boli. Nije primjećivala siječanjsku hladnoću i buru koja je grizla uši i obraze. Sad samo treba nekako ući u zgradu, hvala Bogu na liftu, bondovski ugurati ključ u bravu i nekako došepesati do kreveta ispod radara. Majka je spavala u svojoj sobi, čulo se blago hrkanje. Tinejdžerskom rezidencijom gospodario je mlađi brat opsjednut sakupljanjem gelera s okolnih bunkera i ona – gimnazijska kampanjska „štreberica“, u duši rokerica, ljutita na rat i svođenje društvenog života na nulu, poput istoimenog benda, zamračenje, bježanje uzbrdo do Šubićevca čim se oglasi opća opasnost, a taman s društvom jednom nogom u Domaldu na kavi. A tek fobija od granate koja će prema Murphyjevom zakonu kad-tad precizno pogoditi kut zgrade gdje se nalazi njezina soba. Vizualizacija... ljudska pašta-šuta, mljeveno meso, oči, kopita, trenutna smrt ili nešto puno gore.. Uzdahnula je duboko, metalni zvuk je kratko ugrizao naslage tišine hodnika četvrtog kata i - uspjeh! Nevini san ukućana nije bio ozlijeđen bukom. S obzirom na delikatnost situacije, odlučila je stoički trpjeti bol u krevetu jer bi svako šuškanje po kuhinji u potrazi za hladnim oblozima donijelo izgledan sukob s majkom.

-Što se može sutra, ne ostavljaj za danas - prošaptala je tiho sama sebi, ležeći u mraku razvučenih usana u blagi osmijeh.

Jutro je donijelo oluju. Očekivano. Zlatno pravilo dubokog skrušenja, između povremenih jecaja, objašnjenja kako zapravo nitko nije kriv, dubokoumnog zaključka kako se nesretni slučajevi događaju svakome i svugdje, i laži kako nikada više neće ići na koncerte sama.

- Četvrti srednje!!! Ti u četvrtom srednje ideš po divljačkim koncertima i lomiš noge!! - majka je urlala mašući rukama u pomalo religijskom zanosu.

- A matura, ko će te na faks upisat'?! Pamet tvoja? Koliko ćeš faliti u školi?! -

Šutke je odslušala ostatak majčina izljeva bijesa, nadajući se da će se do poslijepodneva strasti stišati, pa će odlepršati u momkov Stojadin i hitro do Tanaje, gledati more i ljubiti se na ocvalim

drvenim klupama. Lagala je kako je gležanj manje boli, usprkos oteklini i modrilu, stisnula zube i sprovela svoj plan u djelo, kao i obično.

U sigurnom zagrljaju dugokosog mladića, blentavo kako samo tinejdžeri mogu privremeno odgurnuti neugodnu realnost miljama od svoga bića, prepustila se milovanju, ne razmišljajući o onom neminovnom „sutra“. A „sutra“ uglavnom uvijek dođe, barem s osamnaest godina u guzici.

Pao je snijeg u doktor Živago stilu. Da Svemir ima smisla za humor i nije neka najsvježija spoznaja. Novi dan donio je oteklinu gležnja epskih proporcija, a majka je histerično ponavljala kako se „naravno, sad na Hitnu mora ići u Renaultu 4 s izlizanim gumama i voziti na 20 cm snijega niz Šubićevac. Rock'n'roll. Pokunjeno je slušala njezinu apokaliptičnu viziju o prometnom sunovratu na nizbrdici ispod zgrade Gimnazije i više nego vjerojatnom sudaru s nekim nesretnim vozilom u kojem će sigurno biti malodobna djeca koja nisu vezana sigurnosnim pojasom.

- Ma, dobro mama, stići ćemo nekako, polako... - prošaptala je bojeći se majke.

- Uzmi knjižicu i idemo! – bijesno je frknula pomorčeva supruga i za desetak minuta već je smeđi Renault 4 s fascinantnim i iritantnim mjenjačem bio na parkingu pokraj bolnice, ne susrevši pritom niti jedno vozilo. Tko je lud voziti po mećavi u Dalmaciji, osim ako nije hitno i za hitnu, pomislila je dubokoumno mlada rokerica. Jedan - nula za nju. Liječnik je poželio vidjeti rendgensku snimku gležnja. Lift je bio izvan funkcije, a snimanje na prvom katu, što nije doprinijelo sretnijem razvoju situacije. Cupkanje po stepenicama na jednoj nozi uz pridržavanje za majčino rame nije bilo zabavno. No uslijedila je nagrada. U potpuno praznoj čekaonici, prodirući kroz oveću rupu na krovu, lepršale su pahulje snijega koje su na izlizanom linoleumu već stvorile pozamašnu hrpicu djevičansko bijelog pokrova na dva metra udaljenosti od ulaznih vrata prostorije „radiologije“. Obje su zastale očarane nadrealnim prizorom tihe i umirujuće ljepote, potpuno zaboravivši na strahotu od granate koja je omogućila ovaj nezaboravan trenutak.

- Nevjerojatno - izustila je mama toplo se nasmiješivši ranjenici. Držale su se za ruke nijemo promatrajući prizor, kao da su jedine dvije osobe koje udišu O₂ na planetu. Vrata su se otvorila, simpatični radiolog, nimalo začuđeno, oprezno je zaobišao polarnu kapu i odveo kćer razmetnu na snimanje.

Gips i mirovanje mjesec dana. Eh, tako priča završava u filmovima. Ona je u gipsu vodila „vlakić“ na maturalnom plesu, nažalost – videovrpca je završila u videorekorderu, onom istom

u koji je uspjela „uvaliti“ dvije video kazete odjednom, što valjda nije pošlo za rukom nijednom živom biću na Zemlji. Majka je svjedočila potpunom nepoštivanju „primirja“, unproforskog dogovora o mirovanju kao uvjetu dozvole odlaska na ratom dislocirani ples u hotelu „Zora Slava“ u Primoštenu. *Sidi, slušaj muziku, mandaj spizu*, odjekuje majčina mantra u pravilnom ritmu još uvijek negdje u magličastim galaksijama.

Teško. Ipak je rat i jednom se živi.

No u životu sve jednom dođe na naplatu, prokleta uzročno - posljedična povezanost događaja. Temeljem krajnje neodgovorne i liječničkim uputama, najblaže rečeno, kontradiktorne uporabe ekstremiteta, dogodilo se ponovljeno „pucanje“ ligamenta i majka je u okviru „finalnog rješenja“ povukla očajnički potez - namještanje gležnja u Pakovu Selu kod poznatog vidara Zorice. I opet je smeđi Renault vozio, ovaj put do crte razgraničenja u Pakovu Selu, donijevši apokaliptične slike razasutih brklji, barikada, bijelih oklopnih vozila, prašnjavog seoskog puta dekoriranog pokojim psom i razularenom peradi.

-Mama, mene je strah!- promrmljala je unezvijereno.

- Naši su tu, nema brige - majka je kulerski uzvratila. Ni jednoj ni drugoj nije bilo svejedno, no daljnju dijagnozu sigurnosne situacije ostavile su po strani. Šjor Zorica ih je mirno dočekao, kao da je najnormalnija situacija u najnormalnijem svijetu, i uputio „malu“ da legne na drveni stol. Oprezno je prepipao ozlijeđeni gležanj i nježno pomaknuo stopalo u smjeru lijevo - desno.

- Moran ti namistiti nogu, moraću teke zavrtiti, kad do toga dođe - ja ću ti reći da se moreš pripremiti- odcvrkutao je Zorica.

Pomislila je kako navedeni manevar sigurno neće baš toliko boljeti kada joj šjor to nije posebno napomenuo. Upitao ju je koliko godina ima, koju školu pohađa i odjednom, Warp 3 brzinom kojom jezdila Enterprise do domovine Klingonaca, izokrenuo joj je stopalo za 360 stupnjeva. Počela se histerično smijati dok su joj suze klizile niz obraze, šokirana „blitzkrieg“ potezom svoga šamana, potpuno nesposobna izustiti jednu jedinu riječ. Bol, bol, podmukla poput zmije, gigantska i tako stvarna da je u jednom trenutku i srce zaboljelo.. Grčevito je stiskala šake dok je Zorica stavljao oblog od bjelanca na gležanj, omotavši ga gazom, uz preporuku mirovanja cijela dva tjedna.

Majka je zadovoljno uzdahnula, nadajući se da je potonja akcija ujedno i posljednja etapa konačnog i blaženog ozdravljenja, te je očima punim zahvalnosti uputila posljednji „retrovizorski“ pogled dobrome i vrijednome Zorici.

Nesretna epizoda polako je putovala prema pasivnom leksiku. Kći razmetna ipak je uspješno položila maturu te krenula u smjeru Zagreba i željenog fakulteta. U zveketavom autobusu šibenskog Autotransporta iz čijih su prtljažnih spremnika često ispadali kuferi, preko masleničkog „pontona“, u mraku i strahu od upitnog stabilneta konstrukcije, osmosatnog, u najboljem slučaju, tronguzanja do „bana Jelovčića“, kako su ga studenti rado nazivali, putovala je zapravo - do zvijezda!

To je pravi život, nepoznat grad, novi ljudi, gomila koncerata, pijanki, druženja, zabave, svega onoga što joj je toliko nedostajalo, sve ono o čemu je oduvijek sanjala. Ni Grički top koji je gromoglasno drmao u podne, izazivajući reakciju hitrog poskoka ustranu kod svih šetača Ilicom koji su doživjeli fijukanje i prasak granata u nekom trenutku u životu, ni bojažljiv prelazak tračnica uz dvostruko sigurnosno ogledanje zbog straha od mogućeg iznenadnog nalijetanja tramvaja, ni činjenica da su *gaće* u Zagrebu zapravo donje rublje, a ne rebatinke, nisu je obeshrabrili u dubokoj vjeri u svijetlu i čudesnu budućnost čije je tople ruke osjećala na ramenima. *To će biti moja Hrvatska, zemlja kojoj je samo nebo granica*, pomislila je šeući prema studentskoj menzi.

Ubrzo je jednog proljetnog dana, nošena krilima potpunog ushićenja, trčala prema telefonskoj govornici na Utrinama, ispred omiljene buregdžinice, javiti majci kako je položila pismeni dio ispita iz Metoda društvenih istraživanja, za razliku od ostalih četrdeset nesretnika. Ubacila je karticu u telefonski aparat i osjećala toplinu u srcu dok je pritiskala tipke 022.

- Alo, ma', položila san!- i riječi su se smijale, i lice se smijalo.

- Ajme, dite moje, bravo!- uzviknula je marljiva djelatnica Hrvatske pošte.

Ponos i sreća. Korak naprijed. Uspjeh. Rubikon je prijeđen.

U tom trenutku studentica, rokerica, kći razmetna, šestim čulom osjeti, potom čuje i ZNA.

- Ma', ode je raketa prošla, zvuči ka Orkan! Ne mož falit, ne razumin, kako?! Ne mogu virovati!

- Ajde, mala, biće auspuh opalija! Kakva bogati raketa, u Zagrebu si! -

- Ma, ne zajebavan te, ne mogu virovati! Di ja dođen – raketiranje, ma ne mogu virovati! Opet isto, opet isto! -

Dnevnik. *Grad Zagreb pogođen je raketnim sustavom Orkan s kasetnim punjenjem... osveta za operaciju Bljesak.. poginuli građani u Vlaškoj i Draškovićevoj..* Flashback. Šibenik. Zvončići i granate. Granate i zvončići. Ideju o *svijetloj i čudesnoj budućnosti*, polako, ali nezaustavljivo,

poput raka koji diskretno proždire tijelo domaćina još nesvjesnog opasnosti, počela je obavijati koprena Sumnje.